

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/183/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117230068
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4117230068.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: V. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. V. XXX/XX, N., zastúpená JUDr. Pavol Gráčik, advokát so sídlom Farská 40, Nitra, proti žalovanému: Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. č. XX, zastúpený JUDr. Michal Magdolen, advokát so sídlom Farská 28, Nitra, o určenie vlastníckeho práva k veci a o vydanie veci, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 27.06.2019 č. k. 16C/112/2017-168 takto,

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou osobného motorového vozidla zn. A., v celosti. Zároveň rozhodol, že žalovaný je povinný vydať uvedené osobné motorové vozidlo žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa domáhala určenia vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu a zároveň vydania tohto vozidla na tom skutkovom základe, že ako kupujúca uzatvorila kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo uvedené vozidlo s obchodnom spoločnosťou X. C., s.r.o., a spoločnosť jej na základe kúpnej zmluvy vystavila faktúru na sumu 25.000 eur, ktorú zaplatila na účet v C. banke. V rozpore s právnym stavom bol do technického preukazu ako vlastníč zapísaný V. B., v tom čase jej partner. Následne v septembri 2017 V. B. nahlásil stratu technického preukazu a previedol vozidlo na svojho otca (žalovaného). Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 132 OZ, § 123 OZ, § 126 ods. 1 OZ, § 588 OZ, § 261 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb., ako aj § 409 ods. 1, § 446 Obchodného zákonníka. Keďže predmetom je žaloba o určenie vlastníckeho práva k hnutelnej veci, súd sa prioritne zaoberal skúmaním, či je na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Podľa názoru súdu žalobkyňa preukázala, že na požadovanom určení má naliehavý právny záujem, keďže z výpisu z evidencie vozidiel vyplýva, že ako vlastníč vozidla vo vzťahu, ku ktorému sa domáha určenia vlastníckeho práva, je evidovaný žalovaný a v prípade úspechu žalobkyne sporu by bolo vlastnícke právo žalobkyne jednoznačne deklarovaného, čo by bolo podkladom pre zmenu vlastníctva príslušnej evidencii. Po tomto zistení pristúpil k posúdeniu sporu po vecnej stránke. Vychádzal z toho, že v konaní nebolo sporným, že žalovaný je v súčasnosti evidovaný v evidencii motorových vozidiel ako vlastníč predmetného vozidla. Vlastnícke právo k spornému motorovému vozidlu žalovaný odvodzuje od kúpnej zmluvy zo dňa 04.09.2017, ktorú uzatvoril so svojim synom V. B.. Z tejto kúpnej zmluvy vyplýva, že predávajúci je výlučný vlastníč vozidla a kupujúci sa zaviazal zaplatiť kúpnu cenu vo výške 13.000 eur. Zmluvné strany si vymienili, že ich vzťah sa bude spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník v ust. § 446 umožňuje kupujúcemu za určitých podmienok nadobudnúť vlastnícke právo aj od

nevlastníka. Kupujúci v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia nadobudne vlastnícke právo len za predpokladu, že je dobromyseľný, že kupuje od vlastníka alebo od osoby oprávnenej s tovarom nakladať za účelom jeho predaja. Táto dobromyseľnosť musí byť daná v okamihu, keď kupujúci mal nadobudnúť vlastnícke právo. Dobromyseľnosť kupujúceho sa pritom v súlade s formuláciou § 446 Obchodného zákonníka predpokladá opak treba preukázať. Skutočný vlastník predmetného tovaru teda nemôže voči kupujúcemu úspešne uplatniť právo z titulu ochrany vlastníckeho práva, kým nepreukáže, že kupujúci vedel o tom, že predávajúci nie je vlastníkom tovaru a že nebol oprávnený tovar predať. Vzhľadom k vyššie uvedenému pre úspech žalobkyne v spore bolo preto prioritne potrebné, aby preukázala, že žalovaný nebol v čase predaja sporného vozidla dobromyseľný a následne aj preukázanie jej vlastníctva k vozidlu. Preto sa súd v rámci dokazovania zameral na zistenie tejto skutočnosti. Pri posudzovaní dobromyseľnosti žalovaného vychádzal aj z názoru Ústavného súdu Českej republiky vyslovenom v náleze IV. ÚS 112/01, v ktorom okrem iného je uvedené, že je obzvlášť nutné veľmi prísne posudzovať otázku dobrej viery, najmä v prípadoch, kedy dochádza k aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka na základe dohody zmluvných strán. Samotná existencia takejto dohody môže v určitých jednotlivých prípadoch vyvolávať pochybnosti o jej účele a dôvodoch uzavretia a nikdy nemôže slúžiť k akémusi „isteniu“ kupujúceho pre prípad, že by predávajúci nebol oprávnený vlastnícke právo k predmetnej veci previesť. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že dobromyseľnosť žalovaného bola nielen spochybnená, ale aj vyvrátená. Považoval za neštandardné, aby si fyzické osoby medzi sebou uzatvorili kúpnu zmluvu, v rámci ktorej si vymienia aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka. Už samotná táto skutočnosť môže vyvolávať pochybnosti o jej účele a dôvodoch uzatvorenia. O to viac je táto skutočnosť zvýraznená pri vymienení si takejto dohody medzi príbuznými, ktorí navyiac uviedli, že ich vzťah je veľmi dobrý a maximálne si dôverujú. Z výsluchu svedka M. B. vyplynulo, že dal vypracovať zmluvy od právnikovi, ktorý mu poradil túto úpravu. Následne zmluvu predložil otcovi (žalovanému), ktorý si ju mal preštudovať. Uvedená výpoveď sa však rozchádza s výpoveďou žalovaného, ktorý uviedol, že si dal zmluvu preveriť právnikovi a všetko urobil tak, ako mu poradili právnici. Tvrdenia žalovaného a svedka sa stávajú nedôveryhodnými a spochybnenými, ako aj obsahom potvrdenie advokáta V. T. K., ktorý uviedol, že kúpna zmluva bola vyhotovená v súlade s požiadavkami zmluvných strán a bola so zmluvnými stranami aj prekonzultovaná. Ďalej zrejme z nepopretého tvrdenia žalobkyne, že po výzve, aby jej žalovaný vydal predmetné vozidlo, túto odkázal, aby to riešila so synom. Uvedené nasvedčuje tomu, že mal vedomosť o tom, že medzi žalobkyňou a jej synom je vo vzťahu k predmetnému vozidlu spor. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že vynaložil priemernú mieru opatrnosti a nemohol nadobudnúť pochybnosti o prípadnom nedostatku vlastníckeho práva, keď odôvodnil len tým, že zistil skutočnosti z technického preukazu a tým, že svedok V. B. auto užíval. Podľa názoru súdu by bolo priemernou opatnosťou, ak by sa žalovaný zaujímal aj o nadobudnutie vlastníckeho práva od svedka, čo však neurobil. Tieto skutočnosti umocňujú záver, že žalovaný nebol dobromyseľným. Po konštatovaní, že žalovaný nemohol byť dobromyseľný a teda nie je možné aplikovať ust. § 466 OZ, súd pristúpil k skúmaniu, či žalobkyňa nadobudla k predmetu sporu vlastnícke právo. Súd považoval za nesporné, že žalobkyňa so spoločnosťou X. C. s.r.o., uzatvorila ako kupujúca kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo sporné vozidlo a to napriek tomu, že kúpna zmluva v konaní nebola predložená, no jej existencia je nesporná a rovnako nie je možné, že zmluvnou stranou ako kupujúca bola žalobkyňa. Táto skutočnosť vyplýva z tvrdenia žalobkyne čestného vyhlásenia konateľa a jediného spoločníka X. C. s.r.o., ako predávajúceho, a tiež z výsluchu svedka V. B.. Tvrdenie, že V. B. nechcel byť označený ako kupujúci z dôvodu rozvodu s manželkou, aby vec nepatrila do BSM bolo vyvrátené jednak tým, že táto skutočnosť výsluchu svedka vôbec nevyplývala a tiež z dôvodu nepopretého tvrdenia, že k jeho rozvodu došlo ešte v roku 2005. To, že kupujúcou bola žalobkyňa vyplýva aj z tvrdení svedkýň Q. A. a P. K.. Žalobkyňa bola vystavená faktúra od predávajúceho na sumu 25.000 eur ako kúpnu cenu za vozidlo, pričom predložila výpisy z účtu jej brata, z ktorého vyplývajú výbery v dňoch 18.10.2015 (deň pred kúpou) vo výške 10.000 eur a 19.10.2015 (deň kúpy) vo výške 12.000 eur. Žalobkyňa uvádzala, že má dispozičné právo k účtu svojho brata a súhlas s disponovaním s finančnými prostriedkami. Súd tak nemal pochybnosť o tom, že kúpnu cenu uhradila žalobkyňa z prostriedkov, ku ktorým mala dispozičné oprávnenie. Pokiaľ svedok M. B. predkladal výpisy z účtu, ktorými preukazoval uhradenie kúpnej ceny vozidla zo svojich finančných prostriedkov, toto bolo žalobkyňou spochybnené a v konaní nebolo preukázané, že boli použité na vyplatenie kúpnej ceny. Navyše sa javí ako nepravdepodobné, že by boli výbery za účelom vyplatenia kúpnej ceny realizované takmer tri mesiace pred jej vyplatením, keď kúpna cena ešte ani nemusela byť známa. Predmet kúpy bol zo strany žalobkyne aj prevzatý a je bezpredmetné, či auto z K. šoférovala samotná žalobkyňa alebo svedok. Z týchto skutočností mal za preukázané, že vlastníčkou vozidla je žalobkyňa. K námietke, že žalobkyňa sa počas dvoch rokov nedomáhala svojho vlastníckeho práva konštatoval, že je možné považovať za logické, že žalobkyňa sa začala dožadovať svojho vlastníckeho

práva až po rozchode, keď v čase spolužitia s partnerom túto skutočnosť nemala potrebu riešiť a auto využívali obidvaja. Zápis vlastníckeho práva k motorovému vozidlu v evidencii policajného zboru má len evidenčný charakter a k vzniku, zmene alebo zániku vlastníckeho práva legislatíva nevyžaduje zápis, v ktorej evidencii policajného zboru takýto zápis konštitutívne účinky. Všetkým týmto skutočnostiam mal za preukázané, že žaloba je dôvodná, preto jej vyhovel. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný a domáhal sa jeho zmeny tak, že žaloba bude zamietnutá. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ CSP. Uviedol, že voľba zmluvných strán, že ich záväzkový vzťah sa bude spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka bola vykonaná písomne a teda je možné konštatovať, že kúpna zmluva je platná a to vrátane časti o voľbe aplikovanej právnej úpravy. Jedinou výnimkou, ktorá nepoužíva právnu ochranu je situácia, že žalovaný vedel, že predávajúci nie je vlastníkom predávanej veci a napriek tomu vec kúpil. Žalovaný neexistenciu vedomosti o absencii vlastníckeho práva predávajúceho nemohol v konaní preukazovať s odkazom na princíp negatívnej dôkaznej teórie. Je preto potrebné konštatovať, že zo strany žalobkyne nebola v konaní nijako preukázaná výnimka, kedy by vlastnícke právo na žalovaného neprešlo, t. j., že by žalovaný v čase, keď mal nadobudnúť vlastnícke právo vedel, že predávajúci nie je vlastníkom vozidla. Svedkyne Q. A. a P. K. sa nijako nevyjadrili k otázke, či žalovaný mal alebo nemal vedomosť o osobe vlastníka vozidla pri jeho kúpe. Tvrdenie súdu prvej inštancie o neštandardnosti voľby práva neobstojí, keďže táto možnosť nie je Obchodným zákonníkom limitovaná vo vzťahu ku konkrétnym subjektom. Súd prvej inštancie sa snažil nájsť diskretencie vo výpovedi svedka V. B. a žalovaného, avšak skutočnosť ohľadne vypracovania zmluvy a konzultácie s právnikom nie je objektívne vôbec rozporná. Nie je namieste považovať verzie svedka a žalovaného za nedôveryhodné a to s poukazom na predložené potvrdenie advokáta V. T. K.. Opätovne zdôraznil, že žalovaný bol právnou zástupkyňou žalobkyne v otázke vlastníctva vozidla po prvýkrát kontaktovaný výzvou zo dňa 08.09.2017, t. j. až po tom, čo žalovaný nadobudol vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu 04.09.2017. Do okamihu nadobudnutia vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu žalovaný bol tento presvedčený o vlastníctve V. B.. Súd prvej inštancie v tomto smere v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prezentoval nesprávne skutkové zistenia a vec nesprávne právne posúdil, keď vylúčil ochranu žalovaného priznanú ust. § 446 Obchodného zákonníka a to za absolútnej absencie dôkazov preukazujúcich vedomosť žalovaného o tom, že v čase predaja vozidla nemal byť vlastníkom vozidla predávajúci, ale žalobkyňa. Tým, že žalobkyňa zobrala žalobu späť voči V. B., tento procesný proces znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V. uviedol, že na preukázanie vlastníctva sa vyžaduje zodpovedajúci titul, pričom absenciu kúpnej zmluvy vyhodnotil súd v prospech žalobkyne, ktorá opätovne v tomto smere neunesla dôkazné bremeno. Poukázal pritom na čestné vyhlásenie Bc. C. V. ako predajcu vozidla. Skutočnosť, že účet predajcu vložila peniaze žalobkyňa neznamena, že suma 25.000 eur tvoriaca kúpnu cenu patrila jej osobe a že to boli finančné prostriedky pochádzajúce z účtu jej brata. Záverom uviedol, že zodpovednosť predávajúceho V. B. voči žalobkyni, ktorá sa označila za vlastníka veci, ktorá mala byť neoprávnene predaná, zostáva zachovaná a týmto smerom mohla žalobkyňa iniciovať právne kroky z titulu prípadného nároku na náhradu škody.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania stanoviska strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Svoje prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožnil neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie cit. ust. § 220 CSP. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel.

7. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku súdom prvej inštancie, krajský súd podľa § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/170/2005 pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/05, IV. ÚS 372/08) a tým je postačujúce odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

8. Žalovaný vo svojom odvolaní namieta tie isté dôvody ako namieta pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd vo svojom rozhodnutí náležite vypořiadal. Žalovaný vo svojom odvolaní len všeobecne poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ CSP, pričom tieto odvolacie dôvody v ďalšom riadke nešpecifikoval okrem ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP uvádzané v bode III. odvolania. Čo sa týka ust. § 365 ods. 1 písm. a/ v tom, že neboli splnené procesné podmienky odvolací súd poznamenáva, že žiadnu takúto vadu konania nezistil a uvedený odvolací dôvod v dôsledku absencie odvolacích dôvodov ani nemal možnosť preskúmať, avšak podľa názoru odvolacieho súdu pri vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie boli splnené všetky procesné podmienky. V ďalšom žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie ohľadne dobromyseľnosti kupujúceho pri uzatváraní kúpnej zmluvy. V tejto súvislosti odvolací súd sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a v tejto súvislosti odkazuje na bod 43. napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie podrobne rozpísal, z akých dôvodov považuje nedobromyseľnosť žalovaného pri uzatvorení kúpnej zmluvy. Vychádzal pritom zo svedeckej výpovede V. B., ako aj žalovaného a podľa názoru odvolacieho súdu tieto svedecké výpovede správne vyhodnotil. Aj podľa názoru súdu pri uzatvorení kúpnej zmluvy žalovaný nevynaložil priemernú mieru opatrnosti v otázke vlastníckeho práva k motorovému vozidlu. Sám svedok V. B. potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi, že o spôsobe nadobudnutia vozidla sa so žalovaným nerozprával, pričom žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 03.04.2018 uvádzal, že disponuje informáciami o nadobudnutí vlastníckeho práva od svojho syna. Súd prvej inštancie preto správne vyvodil záver, že žalovaný pri nadobudnutí vlastníctva k spornému motorovému vozidlu nebol dobromyseľný.

9. Čo sa týka určenia pôvodného vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu namieta, že V. B. mal byť v konaní účastný minimálne ako intervenient a späťvzatie žaloby voči nemu bolo predčasné. Týmto procesným postupom mu mal súd znemožniť, aby uskutočňoval patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne právne rozhodnutie (§ 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP). V tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že žalobca ako dominus litis disponuje po začatí konania subjektívnym právom vziať žalobu späť a v prípade splnenia zákonných podmienok tým dosiahnuť zastavenie konania alebo jeho časti bez meritórneho rozhodnutia (§ 145 CSP). Z hľadiska procesnej autonómie nie je žalobca nijako obmedzený vo výkone svojho práva vziať žalobu späť, pokiaľ konanie ešte nebolo právoplatne skončené. V danom prípade došlo k späťvzatiu žaloby v zmysle ust. § 144 a nasl. CSP, pričom na späťvzatie žaloby v danom prípade nebol potrebný súhlas žalovaného, pretože k späťvzatiu žaloby došlo pred predbežným prejednaním sporu podľa § 168 CSP a ešte pred prvým pojednávaním (§ 146 ods. 3 CSP). Ak žalovaný ďalej namieta, že v konaní mal V. B. vystupovať ako intervenient, k tomuto

odvolací súd uvádza, že v zmysle ust. § 81 CSP intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania. Intervenient vstupuje do konania z vlastného podnetu, alebo na základe oznámenia o spore podľa § 86 písomným podaním (§ 82 ods. 1 CSP). V danom prípade nebolo potrebné V. B. zasielať oznámenie o spore podľa § 86 CSP, nakoľko tento pôvodne vystupoval v konaní ako žalovaný v 2. rade. Riadne mu bola doručená žaloba, čiže následne došlo k späťvzatiu žaloby voči nemu a konanie bolo v dôsledku čiastočného späťvzatia voči žalovanému v 2. rade zastavené. Ak žalovaný namieta, že mal vystupovať ako intervenient, tak ako bolo vyššie citované ust. § 82 ods. 1 CSP, intervenient do sporu vstupuje z vlastného rozhodnutia a ani súd ani strany sporu nemôžu intervenienta donútiť, aby do sporu vstúpil. Ak teda V. B. mal vedomosti o spore a chcel v konaní vystupovať ako intervenient, nič mu nebránilo, aby do tohto konania vstúpil. Samotný žalovaný, ktorý je jeho otcom mal dosť možností, aby vzhľadom na veľmi dobré vzťahy medzi nimi mu túto možnosť navrhol a bolo už len na ňom, či túto procesnú možnosť využije alebo nie. Ak teda V. B. ako intervenient do sporu nevstúpil, nemožno konštatovať, že by týmto procesným úkonom došlo zo strany súdu k nesprávnemu procesnému postupu v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, prípadne že by konanie malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. V neposlednom rade súd prvej inštancie zisťoval, či žalobkyňa mohla nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému vozidlu, čo žalovaný vo svojom odvolaní popieral. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobkyňa je vlastníčkou sporného motorového vozidla, keď vychádzal z vyhlásenia konateľa a jediného spoločníka spoločnosti X. C. s.r.o., ako predávajúceho ako z výpovedí svedkýň Q. A. a P. K., pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyhodnotením tak listinného dôkazu ako aj svedeckých výpovedí a odkazuje na bod 44. rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil i v časti o náhrade trov konania.

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).